

Sorumluluk Yolu

Bir zamanlar, uzak mı uzak diyarların birinde Sencer ve Kaya adında iki genç yaşamış. Yüksek ve karlı dağların gölgelediği küçük köylerine sığamayan bu delikanlılar, bir gün hükümdarın ordusuna katılmışlar ve hükümdarın emriyle uzak bir şehre görevli olarak gönderilmişler. Hazırlanıp yola koyulmuşlar. Bir süre sonra yolun ikiye ayrıldığını görmüşler, fakat hangi yola gideceklerine karar verememişler. Orada bulunan bir adama sormuşlar:

"Bu yollar nereye çıkar?"

"İkisi de aynı şehre çıkar." diye cevap vermiş adam.

"Hangi yol kısadır?" diye sormuşlar tekrar.

"İkisi de eşit mesafededir." demiş adam.

İki genç şaşkınlıkla birbirlerine bakmışlar. Çevreyi iyi bildiği her hâlden belli olan bu garip adama bir kez daha sormuşlar:

"Hangi yol iyidir?"

Adam onları şöyle bir süzdükten sonra ağır ağır açıklamış durumu:

"Birinci yol oldukça güvenlidir. Bu yolda gidenlerin onda dokuzu rahat yolculuk eder ve kârlı çıkar. İkinci yolun bir ayrıcalığı yoktur. Üstelik o yolda giden on yolcudan dokuzu tehlikelerle karşılaşır ve zarar görür!"

Bu açıklamalardan sonra gençlerin şaşkınlığı bir kat daha artmış.

"Bu durumda ikinci yolu kim niye tercih etsin ki?" diye düşünmüşler.

Garip adam, onların düşüncelerini okumuşçasına sözlerine devam etmiş.

"Hepsi bu kadar değil!" demiş. "Birinci yol, hükümdarın askerlerinin kullandığı yoldur. Bu yolu tercih edenler yanlarında silah ve askerlik için gerekli malzemeyi taşımak zorundadırlar. İkinci yol ise, hükümdara tâbi olmayanların kullandığı yoldur. Yolcuların çanta ve silah taşıma zorunluluğu yoktur. Bu nedenle rahat yolculuk eder gibi görünürler."

Sencer, adama teşekkür ederek, çantasını sırtına, silahını beline yükleyip birinci yola yönelmiş. Âdeta vücudunun bir parçası gibi benimsediği bu mühimmatı ne olursa olsun bırakmaya niyetli değilmiş. Bir asker olarak ihtiyaç duyabileceği her şeyin yanında olduğunu bildiği için, kalbinde ve ruhunda zerre kadar endişe yokmuş.

Ancak, emir altında yaşamaktan ve sırt çantasının ağırlığından yorulacağını zanneden Kaya, diğer yolun kendisi için daha uygun olduğunu düşünmüş. Sencer ile vedalaşmış. Çanta ve silahını bir kenara fırlatıp az da olsa hürriyetin tadını çıkarmak hayâliyle yola koyulmuş.

Sencer, uzun bir yolculuktan sonra şehre ulaşmış. Kendisine verilen görevi başarıyla yerine getirdikten sonra komutanı bulmuş. Durumdan memnun olan komutan çeşitli hediyelerle Sencer'i ödüllendirmiş.

Öte yanda Kaya, kırdan gezinircesine şarkılar söyleyerek keyifle ilerlemiş; ama başına gelmedik iş kalmamış. Acıktığını hissettiğinde bir ağaç gölgesinde mola vermek istemiş. Oysa etrafta ne yiyecek bir şey, ne de içecek su varmış. Çantasını yol ayrımında bıraktığını hatırlamış. Çaresiz, ince ağaç dallarını koparıp yemeye çalışmış. İşte ne olduysa o sırada olmuş. Nereden çıktığı belli olmayan keskin bakışlı siyah bir panter ona doğru atılmış. Yanında silahı olmadığını fark eden Kaya ne yapacağını bilemeden, ağaçlar arasında şuursuzca koşmaya başlamış. Nefesi tükenip dizlerinin bağı çözüldüğünde etrafa şöyle bir göz atmış. Hiçbir şey görememiş. Kara panterden kurtulduğunu düşünerek derin bir soluk almış. Ama sevinci uzun sürmemiş. Gür ağaçların gölgelediği ormanda kaybolduğunu fark etmiş. Saatlerce, ne tarafa gittiğini bilmeden yürümüş. Bir ağaca yaslanarak uykuya dalmış. Soğuk bir gecenin ardından güneşin ilk ışıkları yüzüne vurduğunda kamaşan gözlerini açmış. Etrafta kim oldukları tam seçilemeyen insanlar varmış. Kurtulduğunu düşünüp ayağa kalkmış, ama ellerindeki kılıçlardan yanındakilerin sınırdan geçen düşman askerleri olduğunu fark etmiş.

Sarp dağlarda aylar süren esaretten sonra Kaya, bir fırsatını bulup kaçmış ve perişan bir durumda şehre ulaşmış. Komutanın huzuruna çıkacak cesareti kendinde bulamamış. Korku ve açlıktan titreyerek bir köşede dilenmeye başlamış. Devriye gezen askerler onun durumundan şüphelenmişler ve onu sorgulamışlar. Durumu anlayınca, görevi ihmal etmekle suçlayıp zindana atmışlar.

Kaya, kendisine uzatılan bir tas çorbaya uzanırken, zindana atılmayı hak ettiğini düşünmüş.

Bir süre sonra zindanın kapısı açılmış. Kaya içeriye giren askeri tanımış. Bu Sencer'miş. İki arkadaş hasretle kucaklaştıktan sonra Sencer: "Başına gelenleri öğrendim ve senin için komutanla görüştüm. Mahkemede pişmanlığını dile getirip, af dilersen serbest kalacaksın!"

Birkaç gün sonra serbest kalan Kaya'nın sevincine diyecek yokmuş. Sencer'i aramış. Nihayet onu bir köşede ibadet ederken bulmuş.

"Her zaman olduğu gibi görevlerini de ibadetlerini de aksatmıyorsun." demiş.

"Bu da Allah'a karşı görevimiz." diye karşılık vermiş Sencer. Sonra, "Yolculuk boyunca başımıza gelen olaylarla şu yaşadığımız hayat birbirine benzemiyor mu?" diye sormuş Kaya'ya.

"Ne demek istediğini anlayamadım." diye cevap vermiş Kaya şaşkınlıkla.

Sencer, onun gözlerine bakarak devam etmiş: "Düşün ki yaptığımız yolculuk hayat yolculuğudur. Ruhlar âleminden gelip kabirden geçer ve ahirete gider. İbadet bu yolculuk sırasında taşıdığımız çanta ve silahtır. İbadet zor ve ağır gibi görünür; ama gerçekte öyle bir rahatlık verir ki, tarif edilemez."

"Nasıl bir rahatlık bu?" diye sormuş Kaya. Sencer şöyle cevap vermiş: "İbadet eden insan bilir ki, Allah'tan başka ilâh yoktur. Her şey onun elindedir ve o hikmetsiz iş yapmaz. Üstelik lütfu ve merhameti de çoktur. Bu nedenle, darda kalınca Allah'a sığınır, imanı ve ibadeti ona güven verir. Dünyadan göçüp ahirete ulaştığında da, görevini tam yapan bir asker gibi ödüllendirilir."

"Şimdi anlıyorum." demiş Kaya. "Benim gibi gafillerse hayatını endişelerle yaşar. Yine de, arzu ve emellerinin sınırsız, gücünün sınırlı olduğunu unuttur; Allah'a ibadeti terk eder. Buna karşılık kimi zaman kullara kul olur, kimi zaman da ihtiyaçlarını onlardan isteyerek dilencilik eder. Ahirete ulaştığında ise görevini ihmal eden asker gibi ceza görür!"

Sonra da Sencer'in gözlerinin içine bakarak sormuş.

"Nasıl, iyi anlamış mıyım?"